

MUSEU D'ART MODERN. Tarragona.

Santa Anna, 8 - Tel. 977 23 50 32. www.altanet.org/MAMT

Horari: de dimarts a divendres, de 10 a 20 h. Dissabtes, de 10 a 15 i de 17 a 20 h. Diumenges i festius, d'11 a 14 h. Dilluns, tancat.

Dates: del 14 de desembre de 2006 al 28 de gener de 2007.

Responsable: Rosa Ricomà

Béatrice Bizot: La ciutat blanca.

L'escultora Béatrice Bizot (Milà, 1966), francesa nascuda a Itàlia, ha viscut als Estats Units, Austràlia, i a diferents ciutats d'Europa: una vida nòmada que ha determinat la seva forma d'entendre la relació que les persones establim amb els objectes que ens envolten. El seu llenguatge recull en part la influència dels surrealistes, de les representacions arquitectòniques en les obres de De Chirico, i d'autors com Morandi, Igor Mitoraj o Arman.

L'arquitectura i la construcció de la ciutat cèl·lula a cèl·lula, amb una falsa aparença d'igualtat. La persona com habitatge que amaga dins seu alguna cosa valuosa que cal preservar de la mirada que tot ho destrueix. Els objectes quotidians (una cullera, una cadira, una escala) invisibles a la mirada revelen sobtadament un significat ocult. L'actitud de l'exhibicionista que modifica la seva conducta quan se sap observat, i el paper actiu del l'innocent observador, del passavolant, d'algú que pensa que mirar no produeix dolor en qui rep la mirada. Aquestes són algunes de les preocupacions que Bizot ens mostra en una complexa i arriscada exposició que s'articula en tres àmbits. "El meu cos és una casa" és un conjunt d'escultures de bronze brunyit que ens recorden al Dalí de "Girafes enceses" o "El despatx antropomòrfic", situades sobre senzills pedestals que fan les obres properes a l'espectador, el qual difícilment pot evitar la suggerent temptació de tocar-les, d'acariciar-les. A "La ciutat blanca" ens passem per una sala de parets negres on un seguit de maquetes de cases blanques fetes amb fusta i guix, subtilment il·luminades, ens fan actuar com a involuntaris voyeurs. En el tercer àmbit s'ha disposat una paret de maons de guix i s'ofereix a l'espectador la possibilitat d'incorporar nous maons personalitzats, plantejat com un "work in progress" que s'anirà fotografiant i documentant a mesura que es construeixi. Aquest espai és el més compromès de l'exposició, i a la vegada el més interessant i estimulants, pretén fer-nos pensar i fer-nos fer.

Màrius Domingo.